

## Kedves Testvérek!

A mai evangéliumban azt halljuk, hogy Keresztelő János azt hirdeti meg, hogy „Jön majd az, aki hatalmasabb nálam, és ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni.” Ami egy ígéret volt kétezer évvel ezelőtt. Számunkra már a múltnak és a jelennek, és a jövőnek egyaránt a valósága a Szentlélek jelenléte. Akik már meg vagyunk keresztelve a Szentlélek által, és nem csak vízzel? Azt jelenti, hogy a személyiségünk a Szentlélek köré szerveződhet. Az ember személyiségének a középpontjában ott van Isten. Ott működik illetve működhet a Szentlélek. Mi keresztény emberek élhetjük meg talán a legtudatosabban, hogy mit jelent, hogy újból és újból megkapjuk a lehetőséget és megkapjuk a fölszólítást arra, hogy térjünk meg, fejlődjünk a keresztény személyiségünkben és az életünkben.

Keresztelő János kijön a pusztába, és azt mondja: „Gyertek ti is ide, és kezdjétek el szerveződni a Szentlélek köré! Mert jön majd, aki sokkal nagyobb nálam, és Ő ezt lehetővé teszi számotokra.” „Jöjjetek, és tartsatok bűnbánatot!” Azt jelenti, hogy a bűnbánattartásunk a megtérés része, vagyis a Szentlélek köré való szerveződésünk része. Nem egyszerűen csak valami erkölcsi önmagunkba tekintés és valami morális önismeret, és valami fölismerés. Azt mondja Keresztelő János: „Jöjjetek ide, és tartsatok bűnbánatot!” Mire, akik odamentek, hogy bűnbánatot tartsanak, mit tesznek? Minden csoport megkérdezi, hogy „Akkor én mit csináljak? Hogy amit csináltam, vagy mulasztottam, annak a gyökere az, hogy ott valami bennem nem a Szentlélek köré kristályosodott ki. Most ezt látom be, és a törekvésem a Szentlélek köré szerveződni, és ez alapján cselekedni.

Ezért tehát milyen izgalmas ez, hogy a keresztény ember bűnbánattartása nem egyszerűen csak valamilyen lelki megújulás! „Olyan jól esik megbánni. Jaj, de jól esett kimondani! Jaj, de jól esett lerakni! Jaj, de jól esik, most már nem érzem ennek a terhét. Jaj, de jól esik, hogy tudom, Isten megbocsájtott.” Tehát éppen ezért a bűnbánattartásunk nem lelki segély szolgáltatást lát el, miközben Isten kedvessége és jósága is benne van.

Azt mondja Keresztelő János: „Ha van két kabátod, add oda az egyiket! Van ételed sok, a másiknak nincs? Add oda!” Hadd álljak meg egy picit, hadd lassítsak le! Ezt a kérdést úgy is fölvehetnénk, hogy „Miért nem adjuk oda?”. Tulajdonképpen ezért nem adjuk oda. Nézzük meg a kicsi gyerektől kezdve, ahogy szorongatja a maciját, azután van egy kedves nadrágom, és van a legkedvesebb sapkám, és van az a kesztyű, amit úgy szeretek. Az emberi önazonosságához nem csak személyek tartoznak hozzá, tárgyak is. Az önazonosságunkhoz hozzá tartoznak illatok és ízek és tájak, és érzések, és hangulatok; ezek mind hozzátartoznak az önazonosságunkhoz.

Nem csak azért, mert az öröm vasárnapja van, hanem azért, mert ténylegesen a tudatosságunkhoz, ha a Szentlélekkel keresztelkedtünk meg, hozzátartozhat, hogy elismerjük, elfogadjuk és megbecsüljük mindazt, ami az önazonosságunk része. De a tudatosságunkhoz hozzátartozhat, hanem van annál valaki sokkal több, a Szentlélek köré szeretnénk szerveződni. Ha tudatosan tudunk a Szentlélek köré szerveződni, ez teszi lehetővé azt, hogy azt a második és harmadik kabátot odaadjuk. Mert a nyereségünk sokkal nagyobb lesz, mint a veszteségünk.

Keresztelő János egészen konkrétan mondja, hogy „Ne kérjétek többet, mint amennyi jár, mint amennyi meg van szabva! Ne kérjétek többet!” Tényleg így van, hogy az ember természetében mennyire oda van írva ez, hogy „De nekünk kell a több, kell a több!” És miért akarjuk a többet? Például azért akarjuk a többet, mert amink van, megszokjuk, hozzászokunk a jóhoz. A szakirodalom olyan világosan beszél erről: Miért kell a több? Azért, mert amink van, már nem adja ugyanazt az élményt, nem hozza ugyanazt az érzést. Ezért kell a még

több, és még több, mert akarjuk azt az érzést, azt az élményt, ami a tárgyon keresztül érkezik itt meg, és akár az önazonosságunk részévé válik. De akkor mi történik? Hogy tárgyak és érzések köré szervezzük saját magunkat. Miközben azok az érzések tényleg jó érzések, csak éppen az történik, hogy akkor semmi sem lesz elég, és tényleg kell nekünk a több.

Mi történik, akkor, amikor valaki a Szentlélek köré szervezi magát egyre tudatosabban? Az történik, hogy ő a legtöbb köré szervezte saját magát. Ez az örömhírünk. Ha van valami, ami tényleg a legtöbb, aminél nincs több, ha az ember az Isten köré szervezi saját magát. Mert ugye nemde élményünk ez, hogy tárgyakat megununk, dolgokat megununk, cuccokat megununk. Most akármilyen szomorúan is hangozhat, egymást is meg tudjuk unni. Nem ünneprontó akarok lenni, hanem akármilyen furcsán is hangozhat, sokan beszélnek arról, hogy „Unjuk Istent.” Meguntuk, mindig ugyanazt mondja, nem? Hogy szeressétek egymást, bocsássatok meg! Hányadik Karácsony már ez? Az ember arra a következtetésre bátorodik, hogy „Meguntuk Istent.” Amikor valaki egészen odáig jut: „Meguntam, már megint ugyanaz az Isten.” Fialatok szoktak ilyet mondani. Nehogy botránkozzatok ezen! Azt mondta nekem egyszer egy serdülő fiatal: „Megint mise? Mindig ugyanaz van műsoron?” Hát, amikor valaki ilyesmit mond, az nem Isten szükössége, hanem az ő egyébként szerethető korlátoltsága, a legnagyobb tisztelettel.

Mi történik akkor, hogyha a Szentlélek köré szerveződünk? Egyszer csak a következő fölismerésünk támad: De érdekes ez, hogy az ember maga nem csak úgy lehet naggyá, hogy másokkal szemben, vagy mások ellenére akarunk nagyok lenni, vagy győzni. Az ember nagysága, a Szentlélek köré szerveződő személyiségnek a győzelme miből fakad? Hogy részesülünk Isten nagyságából, és mi a magunk részét hozzáteesszük. Részesedés Isten hatalmasságából, ha megengedjük, hogy az betöltsön bennünket, de a magunk részét ehhez hozzáteesszük. Ezért a keresztény ember sosem egy másik személlyel szemben győz, hanem annak az Istennek a nagyságából részesedik, aki számára fontos volt a szegény, meg a kicsi, meg a senkinek látszó, meg a kitaszított, meg még a bűnös is. Miért? Azért, mert az Isten bárki is legyen az ember, az Isten azt mondja: „Az én önazonosságomnak az ember része.” Hogyan bánhatnék, és miért akarnék valakivel rosszul bánni, vagy legyőzni, megsemmisíteni vagy uralni, hogyha ő az én részem? Hát az én az ember, Isten önazonosságának a része vagyok.

Keresztelő János, amikor kérdezik: „Akkor mi most mit csináljunk?” Milyen gyönyörűséges az, Keresztelő János nem kezdi el a katonáknak, a vámosoknak – és nem folytatom – az önazonosságát piszkálni. Nem mondja azt: „Hát, először is hagyd ott a katonaságot! Te meg azonnal menj el a vámasztaltól, mert így semmi esélyed!” Hanem elfogadja, hogy azt a katona kérdezte, a vámos kérdezte, vagy akárki kérdezte, és azt mondja: „Amikor azt mondtam, hogy elég, és nem kell több, és ne bánts, hogy azt itt és most máris elkezdheted csinálni. A következő percben elkezdheted csinálni.”

Sokszor a változást az akadályozza bennünk, hogy úgy éljük meg, hogy valami nagyon radikálisra lenne szükség. Keresztelő János nem ezt mondja. Azért, mert tudja, hogy aki sokkal nagyobb nála, a Messiás, majd Ő tűzzel és Szentlélekkel fog bennünket megkeresztelni, és ezért az emberben már ott van az, amit annyira keres. A legkisebb változás is már lehetővé teszi, hogy valami inkább a Szentlélek köré szerveződjön, mint bárki más, vagy bármi más köré. Ezért a legkisebb tettünknek is, máris itt és most megvan, a jelentősége és az értéke.

Ezzel szemben, amikor azt mondja a szent író, hogy „Az egész nép feszülten várakozott: Most Keresztelő az, vagy valaki más?”, mi indokolja ezt a feszültséget? Az, hogy ha Jézus az, az nem csak Jézussal történik. Ha Jézus megfogon és megszületik a

Szentlélek által, és eljön hozzánk, az nem csak Jézusról szól, az nem csak Jézus élete, hanem egészen nyilvánvalóan a mi önazonosságunk, hanem a mi életünk. Ezért van még tíz nap, és arra gondoltam, hogy milyen izgalmas lenne számunkra az, hogyha feszülten tudnánk várakozni arra, ami nem csak mások története, lehetősége és ajándéka, hanem a miénk is. Amen.